

טיוב הקהילה

ב"ד

יתרו
כ' שבט תשפ"ו
 זמני הדלקת הנרות ומצ"ש
4:42 הרה"ג
5:56 מוצ"ש"ק
6:36 ר"ת
 סוף זמן קריאת שמע ותפילה
9:34 סו"ת א'
8:25 סו"ת א'
10:03 סו"ת ב'
9:08 סו"ת ב'
 גליון מס':
820

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיוב הפרשה

'כל המתנאה כאילו עובד עבודה זרה', ו'כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה' (זהר חלק ג דף קיט), כל המחליף דיבורו כעובד עבודה זרה (סנהדרין צב). וכיוצא בזה הרבה' עכ"ל.

וענין הגיאות המוזכר ב'חיי אדם' שהוא במידת מה דומה לע"ז, יש לומר טעם לזה, כי המתנאה מוכיח שלדעתו יש כח מבלעדי הבורא יתברך, כי אלמלא זאת לא היה מתנאה במעלותיו, כי היה יודע שאין אלו כי אם מתנת שמים, ואלמלא רצונו של הקב"ה לא היה בו שום מעלה.

גם ענין הכעס מורה על בחינה של כפירה, וכדאיאת בספר ה'תניא' (אגרת הקודש - פרק כה) שביאר ענין היותו חמור בע"ז, וז"ל: 'אך המכוון הוא אמת לאמיתו. והוא בהקדים מאמר רז"ל 'כל הכועס כאילו עובד עכו"ם' וכו'. והטעם מובן ליודעי בינה, לפי שבעת כעסו נסתלקה ממנו האמונה, כי אילו היה מאמין שמאת השם היתה זאת לו, לא היה בכעס כלל, ואף שכן אדם שהוא בעל בחירה, מקללו או מכהו או מויק ממונו, ומתחייב בדיני אדם ודיני שמים לרוע בחירתו, אף על פי כן על הניזק כבר נגזר מן השמים, והרבה שלוחים למקום.

ולא עוד אלא אפילו בשעה זו ממש שמכחו או מקללו, מתלבש בו כח ה', ורוח פיו יתברך המחייבה ומקיימו, וכמו שנאמר (שמואל-ב טז, י) 'כי ה' אמר לו קלל', והיכן אמר לשמעיה, אלא שמחשבה זו שנפלה לשמעיה בלבו ומוחו, ירדה מאת השם, ורוח פיו המחיה כל צבאם, החיה רוחו של שמעי בשעה שדיבר דברים אלו לדוד, כי אילו נסתלק רוח פיו יתברך רגע אחד מרוחו של שמעי, לא יכול לדבר מאומה וכו', עכ"ל התניא.

הרי לנו מדבריו שחומרת הכעס היא מסיבת היותה גנם באמונה, ועל כן הישור אותה חז"ל לעבודה זרה שהיא כפירה באלקים חיים.

ומכאן לימוד על כל כללי האמונה שעל אדם להיות זהיר בהם מאוד, כי עליו לחוש שאלו הקב"ה מעביר על מידותיו על שמו החטאים.

ומצות האמונה כלולה מכל השלשה עשר העיקרים, וכן האמונה בתורה הק' ובכל אמריה, כמו שכתב הרמב"ם - שהוא זה אשר העמיד את י"ג העיקרים (עיין בפירוש המשניות להרמב"ם פרק י' סנהדרין באורך בזה) - 'ומי שאינו מאמין אפילו בחלק, ואפילו בדבר אחד מהתורה, שנאמר למשה מסיני - כאילו כופר הוא לגמרי בתורת משה'!

והרמב"ן (סוף פרשת בא) הוסיף בענין האמונה, שצריכים להאמין גם כן שאין טבע בעולם כלל, והכל רק ניסים, יעניין שם לשונן באריכות. ובין דבריו כתב שמי שאינו מאמין בכל הנראה כטבע שהוא אלקות וניסים, אין לו חלק כלל בתורה משה'.

לכן מאוד צריך האדם לזהר במצוות האמונה בכל פרטיה ודקדוקיה, גם עליו להאמין שהכל מושג בהשגחה פרטית, והוא בגדר נס, ואין טבע בעולם כלל, ויניח את כל כובד משקלו על ענין זה של האמונה, כי הוא עיקר התורה וקיימה בעולם.

הזהירות הגדולה מלפגום באמונת

לא תשתחוה להם ולא תעבדם כי אני ה' אלקיך ק-ל קנא פקד עון אבות על בנים על שלשים ועל רבעים לשנאי: (ב. ד.)

ופירש"י: אל קנא - מקנא ליפרע, ואינו עובר על מידתו למחול על עון עבודה זרה. כל לשון קנא אנפרי"מנט בלע"ז, נותן לב ליפרע:

...

רש"י מלמדינו דבריו אלו, שאף שאת ממידותיו של הקב"ה היא, שמעביר על מידותיו, כל זה הוא בכל שאר החטאים שהאדם עבר עליהם מלבד עבודה זרה, אבל על עון עבודה זרה אין מידה זו נוהגת, ובהכרח יעניש את האדם בסיבתה.

בימי קדם היה זה החטא נסיון קשה ביותר, אולם לאחר שאנשי כנסת הגדולה ביטלו היצר הרע של עבודה זרה (ראה יומא טז), שוב אין מי שיכול בו, וכמסופר בגמרא (סנהדרין קב) שבאחד הימים אמר רב אשי לתלמידיו, שלמחרת היום ידברו בישיבה אודות מנשה מלך יהודה, וכינה אותו 'מנשה חברינו'. ובאותה לילה נתגלה אליו מנשה, ומחה בפניו על שהעז לכנותו 'חברינו'. מנשה הקדים ושאל את רב אשי אם יודע הוא מהיכן מתחילים לבצוע את הפת קודם שמברכים עליו, ולא היה בידי רב אשי תשובה ברורה, אז אמר לו מנשה אם על שאלה כה פשוטה אינך יודע להשיב, כיצד הנך מעז לקרוא לי בשם 'חברינו' ובתחילה ביקש רב אשי למנשה שילמד אותו הלכה זו, ומנשה לימדו שיש לבצוע ממקום שהפת נאפית יפה. ואחר כך שאל רב אשי את מנשה, אם הנך כל כך בקי בתורה, ובלי ספק שגם כל אנשי תקופתך היו חכמים גדולים, האיך נכשלתם כל כך בהעון החמור של עבודה זרה, השיבו מנשה, אילו הייתם אתם בומננו גם הייתם מפשילים בגדיכם כדי שלא יפריעו אתכם מלרוץ אחרי הע"ז מפני תוקף היצר של עבודה זרה. למחר כשהגיע רב אשי לדרוש אמר, נפתח ונדרב מ'רבנותי'.

סיפור זה מבטא היטב גדול ההבדל בין אותה תקופה שהיצר של ע"ז היה קיים לבין התקופה שלאחריה, רב אשי שלא היכיר את מנשה החשיבו מעיקרא כאחד הריקים ממש, ולבסוף כשהבין במה המדובר הבין שחשבו הוא כרבותיו.

סיפור זה מלמדינו שכשהתורה דיברה בחומרתה של עבודה זרה לא התכוונה על עבודה זרה בלבד, שהרי תורתנו היא נצחית, ודבריה ניתנו לכל הדורות, ואי אפשר שתהיה בה איזה ציווי שלאחר איזה דורות תהיה בטילה, ובהכרח יש לומר שהתורה התכוונה גם על הדברים שהם בגדר 'אבורייהו דעבודה זרה', ורצתה לגלות שגם המה חמורים כמותה. וכפי שאכן מוכח בספר 'חיי אדם' בהקדמתו, שאותה יראה הראויה לעון ע"ז ראויה גם כן להעונות שאמרו חז"ל שהם כעובדי ע"ז, וז"ל: 'ואם ניצלתי מעבודה זרה וגילוי עריות ושפיכת דמים בפועל ממש, מי יאמר זכיתי לבי טהרתי מחטאי, מתולדותיהן ומאבק שלהם, כאמרם זכרונום לברכה (סוטה ד):

טיוב המערכת

♦ ואת שני בניה ♦

פרשתנו פותחת בסיפור ביאת יתרו למדבר והצטרפותו לעם ישראל, 'ויקח יתרו את צפורה אשת משה אחר שלוחיה, ואת שני בניה.. יובא יתרו חותן משה ובניו ואשתו אל משה אל המדבר', ובהגיעו לפסוק זה מתעוררת תמיהה, והרי בפרשת שמות למדנו כשהשי"ת ציוה למשה לשוב מצרימה: 'ויקח משה את אשתו ובניו וירכיבם על החמור וישב ארצה מצרים', או איך פתאום הגיעו משפחתו למדין ועכשיו הם באים עם יתרו?

מסביר רש"י: 'כשאמר לו הקב"ה במדין לך שוב מצרימה.. ויקח את אשתו ואת בניו וגו'', ויצא אהרן לקראתו ויפגשהו בהר האלוקים, אמר לו: מי הם הללו? אמר לו זו היא אשתי שנשאתי במדין ואת בני, אמר לו: והיכן אתה מוליכן? אמר לו: למצרים, אמר לו: על הראשונים אנו מצטערים ואתה בא להוסיף עליהם? אמר לה: לבי אל בית אביך, נטלה שני בניה והלכה לה'.

במבט פשוט אפשר לחשוב שאהרן ומשה דיברו ביניהם על המצב הביטחוני של עם ישראל במצרים, שאז היו נתונים בתוקף השעבוד, ואהרן אומר למשה שלא כדאי להוסיף עוד בני ישראל שיהיו משועבדים למצרים, אבל אין זו האמת, בפרט שהרי שבת לוי לא היו בשעבוד, אלא אהרן דיבר על הרוחניות של עם ישראל שהיו אז בתוך מ"ט שערי טומאה, ועל זה הוא אומר למשה על הראשונים אנו מצטערים ואתה בא להוסיף עליהם, איך אתה מכניס את הבנים שלך למקום סכנה רוחנית?! ומשה רבינו קיבל את דבריו ושילחם חזרה למדין.

לכל אב יש אחריות לשמור על בניו שיתרחקו מכל סכנה רוחנית, ובפרט אם הוא עוסק בצרכי ציבור, או בקירוב רחוקים עליו להיזהר שזה לא יהיה על חשבון הרוחניות של בניו, שהרי משה רבינו שלח את בניו שלא יבואו למצרים, והם לא ראו את עשר המכות, ולא היו בקריעת ים סוף, והרי חז"ל אומרים 'ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי', ומשה רבינו העדיף שבניו יפסידו את זה, העיקר שלא להכניסם לסכנה רוחנית!

(ע"פ: שיחה בכולל שבתי)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיר באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני שיחות: 0534-100024

טיוב הודעות

יו"ר הוועדה הרוחנית ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

השתלשלות התורה

הנה, משה רבינו קיבל תורה מסיני ומטרה ליהושע, ויהושע לזקנים, והזקנים לנביאים, וכך השתלשלו דברי תורה דור אחר דור עד שהגיעו אל החכמים שבדורנו, ואלו החכמים שבדורנו, לא שום יוצא מן הכלל, מכל העדות ומכל החוגים, הורו שאסור להתשתמש בכלים הטמאים הללו, וכל מי שלא מציתת להם הרי הוא נכנס למצב של 'עובר על דברי חכמים' ח"ו.

חמורים דברי סופרים מדברי תורה

איתא בגמרא (עירובין כא, ב): 'בני! הזהר דברי סופרים יותר מדברי תורה. שדברי תורה יש בהן עשה ולא תעשה, ודברי סופרים - כל העובר על דברי סופרים חייב מיתה'.

והדברים מעוררים תמיה, שכן ישנם כמה וכמה גופי תורה שאין העובר עליהם חייב מיתה. ולמה יהיו חמורים דברי סופרים מדברי תורה? ויש המיישבים שהתורה שבכתב היא בחינת 'מלך' כי הציוויים שבה הם גזירותיו של הקב"ה, ודברי חכמים הם רק גדרים וסייגים המרחיקים את האדם מן העבירה, והמה כדוגמת 'שומרי המלך' השומרים על המלך לבל יפגעו בו.

והנה מדרכו של עולם, שאין המלך יכול להעניש ולהמית את מי שעבר על גזירותיו, מבלי לעמידו מקורם לדין ובו יירוש היטב כל פטרי החטא, ואז רק אם יתברר שאין מקום להצדיקו רשאי הוא לחרוץ את דינו. שונים פני הדברים ב'שומרי המלך', הללו רשאים לפגוע ולהמית בלי חקירות ודרישות לכל המתקרב אל המלך והינו חשוד כמי ששואנ את המלך ומבקש את רעתו, הוי אומר ששומרי המלך גם אם אינם בעלי סמכות כהמלך, ניתן להם הרשות להמית את מורדי המלך יותר ממה שניתן להמלך עצמו.

ומלכואת דארעא כעין מלכואת דרקיעא, כי התורה שבכתב הוא כדוגמת המלך, מלכות התורה שהעובר על כל מצוות ה' אשר לא תעשינה אין הסנהדרין יכולים להרגו אלא אחר חקירת ודרישת עדים שראו את העובר העבירה והתרו בו, וממעטין לפסוק דיני נפשות לחובה, וכמו שאמרו חכמינו ז"ל (מכות ז, א) 'סנהדרין שהרגו אחת לשבעה שנים ויש אומרים אחת לשבעים שנה נקראת בית דין קטלנית'.

ומאידך תורה שבעל פה והוראות חכמי התורה הם בגדר 'שומרי המלך', הרשות בידם לחייב מיתה במי שעובר על דבריהם, על אף שהתורה בעצמה - שהיא בחינת 'מלך' - אינה מחייבת מיתה על הרבה חטאים.

גם דעת תורה שבימינו ככלל

על כל פנים אנו רואים מכאן ש'חמורים דברי סופרים יותר מדברי

תורה'. ועלינו לדעת שדברי סופרים אינם רק כל הגדרים שח"ל הקדושים תקנו בשעתם, אלא כל חכם בדורו שגודר גדר כדי לעמוד בפרץ, תקנתו הוא בגדר 'דברי סופרים', וגם על זה אמרו שכל העובר על דבריו חייב מיתה.

לדגל 'שבת טהרנו' בקהילתנו

'שבת' אנו מביאים כאן שיחה מאת רבינו הגה"צ שליט"א מתוך הקונטרס החדש 'טיב חומותך' ליקוט משיחותיו של רבינו שליט"א נגד פגעי הטכנולוגיה שיצא לאור לדגל ימי השוכבי"ם

עשה לך רב

חמורים דברי סופרים לשמוע בקול שופט שבימך כדי להציל מנגיעות האדם

הנה לאמיתו של דבר עד לאחרונה כמעט ולא היה בנמצא אי מי שיכולים להגדירו כמי שעובר על דברי חכמים בין ההדרים לדבר ה', שהרי בולנו והזרים בכל הגדרים והסייגים שגזרו חז"ל הקדושים, וגם והזרים אנו בכל החרמות והתקנות שגזרו רבותינו הארזונים והאחרונים, ואפילו מה שגדולו דורות האחרונים הכריעו להלכה נתקבלו בתפוצות ישראל, וכולם הזרים בהם, אמנם ישנם כמה דברים השנויים במחלוקת וישנם הנוהגים כדעת המקילים, אבל אי אפשר להגדירם כעבריינים, שהרי בסופו של דבר יש להם על מי לסמוך.

אמנם לאחרונה כן נוצר מציאות כזו, ישנם כהיום 'עבריינים' שאינם חוששים לדברי חכמים, והם אלו המחזיקים בכלים טמאים, שהרי אין לך גדול מישראל שלדעתו מותרים להחזיק בלים אלו, כך שאי אפשר להמקיל להשיב שהינו סומך על רב מוסיים, ובהכרח שאינו מתחשב כלל עם דעתם של חכמי ישראל, והינו בגדר 'פורק

קונטרס טיב חומותך

אמרי טוהר התחזקות והתעוררות לחוס טוב חומות מגדלים סוף נסיון הדור במצפי הטכנולוגיה שיש אידך של הרב רבי נחמיה הלפרין רבני תל אביב שליט"א

עול' ממש, ועל כגון אלו אמרו חז"ל 'חייב מיתה!' וכאמור שלא רק החכמים שבדורות הקדומים כאנשי נוסת הגדולה, אלא כל חכמי הדורות שקמו להם לישראל עד עצם היום הזה ועד ביאת הגואל ובית ישראל קיבלו עליהם את דבריהם, כל העובר עליהם נקרא 'עובר על דברי חכמים', שהרי לא יעלה על הדעת שבשולחן ערוך יפסוק לאסור את האינטרנט, שהרי לא היתה קליפתו זו קיימת בשעתו, אלא בכל דור ודור העמיד לנו ה' חכמי דורות.

שוחט משום מאי חייב?

הן נודע בשערים את אשר דיבר בקדשו מרן הבעל שם טוב זי"ע, וביאר על דרך העבודה את מאמר חכמינו ז"ל (שבת עה, א): 'שוחט משום מאי חייב? רב אמר משום צובע! ופירש, כי זה השוחט' הוא 'היצר הרע', על שם היותו גם 'המלאך המות' הממית את האדם, וכמו שאמרו עליו חז"ל (בבא בתרא טו, א) 'שבתחילה הוא יורד ומתעה' את האדם ומחטיא, ואחר כך הוא 'עולה ומרגז' בקפירונו, ועל ידי זה הוא 'נוטל רשות ונוטל נשמה', וכיון שכן שפיר ראו לכנותו 'שוחט'.

ומבאר הבעש"ט הק' זיע"א את שאלת הגמרא שוחט - זה ה'שוחט' שהוא יצר הרע כאמור - משום מאי חייב? כלומר, למה יתחייב מיתה? שהרי אמרו חז"ל (סוכה נב, א) 'ש'לעתיד לבוא מביאו הקב"ה להיצר הרע ושוחטו בפני הצדיקים ובפני הרשעים', ולמה באמת מענישים אותו במיתה? ולא תעלה על דעתך שזוהי בסיבת פיתוייו למרוד במלכות שמים, שהרי בכך קיים את תפקידו, ואין מענישים למי שקיים את רצון בוראו. ועל זה השיב רב 'משום צובע!' כלומר, אין מענישים אותו על עצם ההסתה כי אם על אופן ההסתה, כי הקב"ה לא צויהו כי אם לתפות את האדם לעבירה, אולם הוא לא התספק בכך, וטרח גם לצבוע את העבירה בגוון של מצוה, ובכך הביא את האדם לידי עבירה כמעט שלא באשמתו, כי כל עוד שהוא יודע שמדובר ברצונות שליליים עדיין ביכולתו להתמודד עמהם ולהתגבר עליהם, אולם אם מוסיפים לומר לו שאם לא ימשך אחר רצונותיו יחטא, זה כבר מעבר לכוחותיו של האדם, ועל זה אכן ראו להישחט.

עשה לך רב

אולם יש לדייק בדברים ולהדגיש וכפי האמור לעיל שהצביעות מביא לידי כך שהאדם חוטא 'כמעט' שלא באשמתו, אבל אי אפשר לפוטרו כלל וכלל, כי בכל זאת יש טענה על האדם, כי מלבד התחילה עצתו שיעשה לו רב ואצלו יסור לפשט כל ספקותיו, וכיוון שלא עשה זאת הרי הוא אשם בחטאיו, ויצטרך לתת על כך דין וחשבון, ובייחוד יש להדגיש את הדברים בעניני הטכנולוגיה בהם נפשו של אדם מחמתן, והצביעות יכולה לעזור עיני חכמים ופקחים להכריע בדברים הללו והם המה כמדורן חלקלק שיפול הנופל בהם, ומאידך יש לבחון כל מקרה ומקרה וכל אדם ואדם לגופו של ענין ולשקול את הדברים בשקל הקודש.

ובהו אין האדם יכול לראות נגעי עצמו כי אם יובא אל הכהן - הוא התלמיד חכם הבקי בענינים אלו שיכריע עבורו את המעשה אשר יעשה ואת הדרך ילך בה לכל ייכשל ויפול בשחת וברשת טמנו לו. יעזור השי"ת שנוכח להטהר ולהתקדש בכל דרכיו ולהשמר מכל פגעי הזמן ונסיגות התקופה אמן.

הדעת ששמיעה חמורה פרשת יתרו

הדעת ששמיעה חמורה פרשת יתרו ■ הלימוד מפרשת יתרו ■ כל אחד צריך להתייץ עם מורה דרך או חבר טוב

הדעת ששמיעה חמורה פרשת יתרו ■ הלימוד מפרשת יתרו ■ כל אחד צריך להתייץ עם מורה דרך או חבר טוב

הדעת ששמיעה חמורה פרשת יתרו ■ הלימוד מפרשת יתרו ■ כל אחד צריך להתייץ עם מורה דרך או חבר טוב

הלימוד מפרשת יתרו

הדעת ששמיעה חמורה פרשת יתרו ■ הלימוד מפרשת יתרו ■ כל אחד צריך להתייץ עם מורה דרך או חבר טוב

הדעת ששמיעה חמורה פרשת יתרו ■ הלימוד מפרשת יתרו ■ כל אחד צריך להתייץ עם מורה דרך או חבר טוב

הדעת ששמיעה חמורה פרשת יתרו ■ הלימוד מפרשת יתרו ■ כל אחד צריך להתייץ עם מורה דרך או חבר טוב

טיב הבנין

מדוע נכתבה פרשת יתרו דייקא קודם קבלת התורה

בפרשתן (שמות יח א) "וישמע יתרו כהן מדין וגו'. יודע פלוגתת הראשונים שנחלקו בזה וגו'. כי ביאת יתרו למדבר היתה קודם מתן תורה או לאחריו, והנה לדעת הסוברים שיתרו הגיע אחר מתן תורה צריך עיון מדוע אם כן נכתבה פרשת יתרו קודם מתן תורה, ובלאו הכי קשה ותמוה מאוד מה זו האריכות שהאריכה תורה כל כך במעשה ביאת יתרו וכל פריטה, והאריך שנתגדל ועשו לו כל הכבוד הזה, למה עלינו לדעת כל הפרטים והשתלשלות הענין, ואיזו הוראה נוכל ללמוד מפרשה זו, ומדוע נכתבה פרשה זו בתורה דייקא קודם מתן תורה.

יקח חיוק מיתרו לבל יתיאש ממצבו

ואתה בזה דברים נפלאים חיוקו נורא מה שכתב הר"ק"ק רבי לייבא אייגר זיע"א בספרו תורת אמת (בפתיחת ד"ה ענין) וכה דבריו: ענין הקדמת וישמע יתרו למתן תורה הוא, ללמד דעת לבל יתיאש ח"ו שום איש החופץ בחיים האמתיים, אף שראוה בעצמו כי כבר עברו עליו עידן ועידנין טעם און גונה לו להאיר עינו ממששכים ושיטעום אע"פ חיים, ומהקדמה זו [כלומר מהשתלשלות מעשה יתרו] יחליץ חושים לבטוח בד' ולצפות לישועה, כי אם

הקושיא מפורסמת, שמתחיל הכתוב במצות השבת בדין 'ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך', מה מצוה יש בעבודת המלאכה של ששת ימים, וכי ישנה מצוה לעבוד כל ששת ימי המעשה, הלא אם ייגזר יישב ולא יעבוד כל ששה ימים. ואין המצוה אמורה כי אם בשביתת יום השבת, ולא במלאכת ששת ימים. ואם כן לא היה לכתוב לצוות כי אם על שביתת 'יום השביעי שבת לה' אלקיך', ומדוע פתח בעבודת מלאכת ששת ימים.

אך תירצו בספרים הקדושים, שבא הכתוב לרמוז במהות מצות השבת שצריכה להיות 'שבת לה' אלקיך', ולא שתעשה שבת כל ובשבילך, לצרכי מנוחתך והנאתך לך. אלא עיקר כוונת מצות השבת היא שתהא 'שבת לה' אלקיך', שבת כיו שיה' אלקיך נהנה ושמח בה, כאשר תקיים את יום השבת על פי רצונו יתברך, ותכוון בה לשמה, ותחשוב ותתבונן שהנך מקיים את יום השבת 'לה' אלקיך' דייקא. כמו שכתב האור החיים הקדוש בפרשתנו (כ, ו): "עוד ירצה באומרו 'שבת לה' - כי לא תהיה המנוחה והשביטה למנוחתו ולמרגועו, אלא למצוה ה' אלהיו" ע"כ.

לפיכך שפיר פתח הכתוב ואמר: 'ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך', וממילא בדרך הטבע תרצה את השבת בשביל עצמך ליהנות את גופך ממנוחתו מטרחת העבודה ומיגיעת המלאכה. ואף על פי כן תתגבר כנגד נטיית הגוף לעצמה, ואת יום השביעי תקדיש לשמים, ותעשה 'שבת לה' אלקיך', לשם שמים ולצורך שמים, ולא בשביל עצמך.

וממשיך הכתוב ומסיים את התוצאה שתתפעל מתוך שבת כזו, שבכך תשכיל ותדע (כ, יא): "כי ששתי ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ ואת הים ואת כל אשר בהם". תבין ותגלה שבכל מה שחשבת מתחילה, לפני השבת, כי זו היא 'מלאכתך' שלך, כלשון פתיחת הכתוב 'ועשית כל מלאכתך', כאשר הנך חושב ומתגדל בקרבך שזו היא 'מלאכתך' העצמית, אתה עשית ואתה פעלת. - הרי עתה מכוח מצות השבת שתקיימם כראוי 'לה' אלקיך', תבין ותשכיל שלא אתה העושה ולא אתה העובד במלאכה, אלא את הכל עשה השם יתברך בעולמך, 'כי ששתי ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ ואת הים ואת כל אשר בהם', ואין עבודתך ומלאכתך כי אם בגדר ההשתדלות האנושית לבדך, אבל גוף הברכה עצמה אינה כי אם מאשר 'עשה ה' את השמים ולא הארץ'. - וממילא בדין הוא שתקיים את יום השבת לשמו ולרצונו, שתהא אכן 'שבת לה' אלקיך' כפי רצון של מעלה, להקדיש את השבת לשמים, שתהא עיקרה לתורה ולתפילה ולעבודת השם יתברך. - ובוהו ממילא תהיו ראויים לכרכת השבת, כפי מהסיים הכתוב: 'על פן בך ה' את יום השבת ויקדשהו'.

בעמדתו של רבינו בענייננו ולתשובה. - נודע מ"ס בפרקים הקדושים ומסוגלים עד מאוד לתיקון ולתשובה. - נודע מ"ס בפרקים הקדושים שעיקר תיקון שובבי"ם הוא בימי השבתות של השובבי"ם, שבהם קוראים בתורה בפרשיות השובבי"ם, ובהם מתגלה ביותר הדר ויו תפארת יום השובבי"ם.

כמו שכתב בספר הקדוש "תולדות אהרן" (פרשת וארא): "עיקר התיקון הוא בימים של שובבי"ם, כמבואר מהא"ר ז"ל, ובפרט בימי שבתות של פרשיות הללו שהפרשה שקורין באותו שבת הוא התגלות על הזמן".

וכן כתב ב"אמרי נועם" זי"ע (פרשת שמות) וז"ל: "העיקר הוא בימי השובבי"ם" לרבך עצמו בקדושת שבת, ולשמור השבתות שבתוך ימי השובבי"ם בקדושה נפלאה, והוא תיקון לכל ימי השובבי"ם" עכ"ל.

וכן בספה"ק "פרי צדיק" זי"ע (פרשת שמות): "שובבי"ם הוא הזמן לתיקון פגם הברית כמ"ס ארזי"ל, ועיקר זמן התיקון בשבתות שבהן, ודבת בראייה הברית, כמ"ס בזהר הקדוש (ח"ב צב.) וכו" עכ"ל.

הגה"צ רבי שמואל הומינר זצוק"ל בעל מחבר ספר "עבד המלך", מגדולי ירושלים של מעלה, היה ידוע ומפורסם בהידור כל מצוה ומצוה שהיה מקיים בדחילו ורחימו, ועושה ומעשה בכל כוחותיו שתקיים כל מצוה בשלמות כל הידוריה פרטיה ודקדוקיה. גם במצות שבת קודש היה מקפיד להדר ולקיים את מצות 'תוספת שבת', ליתכן מן הרגע הראשון שניתן להוסיף בה על פי ההלכה, דהיינו מייד לאחר פלג המנחה.

באותה עשה נעלה ונשגבה בבית משפחת הומינר כבר ירדה השבת קודש לפרוש את כנפיה עליהם, הרבנית הצדקנית ע"ה ניגשה להדליק נרות שבת, והרב הצדיק התיישב בפארו והדרו עטור בשיראין של שבת קודש, לאמירת מגילת 'שיר השירים' כמנהג ישראל קדושים, בניעומת ובדבקות.

פעם כשיצא לאחר שסיים לומר את שיר השירים אל רחובה של עיר, בדרכו לבית הכנסת התפילת שבת קודש, ראה לנגד עיניו יהודים חרדים הנוסעים במכונית סמוך ונראה לפני השבת. הוא נחרד עד מאוד, ותהה על כך, כיצד ניתן להסתמך על רגע אחרון שלפני השבת?!

הגאון הצדיק רבי יחזקאל סרנא זצוק"ל, ראש ישיבת חברון המעטירה, היה אומר על ספרו המפורסם של רבי שמואל הומינר 'עבד המלך', שהוא ה'משנה ברוחה' של פרשת השבוע! - בהיות

ספר זה מסודר על פי סדר פרשיות התורה, ומברר בקצרה את כל הדינים העולים מכל פרשה ופרשה הלכה למעשה, במה איש ישראל צריך להזהר בכל אורחות חייו עלי אדמות.

הרבה מתלמידיו של רבי חצק"ל, הן מתלמידי ישיבת חברון, והן הרבה מיקירי קרית דשופריא שהיו סרים למשמעתו, היו נוהגים על פי הוראתו, ללמוד מדי שבת בשבתו את הספר הקדוש "עבד המלך" על פרשת השבוע, כדי לדעת אל נכון להבין ולהשכיל את הנלמד הלכה למעשה מן הפרשה הנלמדת באותה שבת.

שבת לה' אלקיך

"זכור את יום השבת לקדשו. ששת ימים תעבוד, ועשית כל מלאכתך, ויום השביעי שבת לה' אלקיך" כ, ה-

טיב עובדא נאה ויקרה סיפר לי הגאון רבי אברהם מרדכי ברטשטיין זצ"ל, ספרא דדייני בבית דין צדק 'העדה החרדית' דפה עיר הקודש תובב"א.

בעיר הקודש חברון ת"ו, התגורר לפני כמאה שנה איש יהודי צדיק וישר דרך, ה"ה הגה"צ רבי יוסף דינקלס זצ"ל בעמ"ס "אמונת יוסף" על סדר זרעים, הוא היה מפורסם בתורתו ובחכמתו, וביותר ביארתו הגדולה שהיה ירא שמים מרבים. בהיותו בעל צורה מיוחדת, אדם גבוה ונאה, היה בולט בהופעתו ההדורה, ואפילו הישמעאלים שחברו היו מוקירים ומעריכים אותו, והיה נקרא אצלם 'חכם יוסף'.

מנהג טוב ונאה היה נוהג רבי יוסף הצדיק תמיד, שמחצות יום השישי ערב שבת לא יצא לדרך בניסיעות כלל, כי מחצות היום ואילך היה כולו קודש לה'.

פעם אחת נסע עם זוגתו הרבנית ע"ה לבילוי שישי להשתתף בחתונת רבי יוסף שפירא מבחירי תלמידי הישיבה שהתקיימה בירושלים, כשהסתיימה שמחת הנישואין בשעה מאוחרת בלילה, כבר לא היתה להם אפשרות לחזור לעירם ולביתם בחברון, ולכן נשארו ללון בירושלים, ולמתרח בשעות הבוקר המוקדמות של יום השישי יצאו לדרךם חבירו.

אולם, מאת ה' מן השמים היתה זאת להם, שלא הצליחו למצוא שום אפשרות להגיע לחברון, הם ניסו בהרבה דרכים ואופנים, מכמה וכמה מקומות, אך אף לאחור זמן רב בחלוף כמה שעות טובות עדיין לא נמצאה הדרך לנסיעתם.

והנה אתא ונבא שעת 'חצות היום' של יום השישי, ועדיין עומדים הם הרב והרבנית בתוככי ירושלים, באין דרך ואין מוצא לפנייהם בניסיעתם הדחופה.

פנה אפוא הרב לאשתו מחברתו בקודש, ואמר לה, הנה נא יודעת את אל נכון שיש בידינו קבלה טובה מאז ומקדם, שלא לצאת לדרך לאחר חצות היום! לפיכך עדיף לנו אפוא להישאר לשבת כאן בירושלים קרית דשופריא, נעמוד נא איתן בניסיון ולא נתפתה לצאת מן העיר לאחר חצות. בטוהני עבדות השם שנוכל למצוא כאן בירושלים משפחה שתשפח על שובבי"ם לשבת, וכך נשמור את קבלתנו בכל עת.

מתחילה לבסתה האשה לטריב בדבר, בטענתה שהן עוד היום גדול... שעות רבות עוד לפנינו עד כניסת השבת, ובפרט שהיה זה בימי הקיץ הארוכים, והדרך חבירוה אינה ארוכה כל כך, וניתן בשופי להספיק להגיע לחברון הרבה לפני שבת.

אבל בעל הצדיק באחת, קבלה טובה מנהג טוב אין להפרי! ואנו מחויבים ועומדים לעשות רצון בוראנו שקיבלנו על עצמנו, שלא לצאת לדרך לאחר חצות, ויהי מה!

ואכן בלית ברירה חזרו הרב והרבנית על עקבותיהם, ונשארו לעשות את השבת בעיר הקודש בירושלים.

ויהי לאחר השבת, נתגלה ונודע להם גודל הנס שזכו לו מן השמים, כאשר באותה השבת עצמה, שבת פרשת עקב תרפ"ט, בשעות הבוקר המוקדמות אירעו בעיר חברון המאורעות הנוראות המחרידים של פרעות תרפ"ט, כשערביי חברון ימ"ש פרצו בהמוניהם בתי בני ישראל בקריאות רמות 'איטבח אל יהודי! גיהאד! עליהום! עלמאנו גילען, והתנפלו בכל שכונות היהודים וטבחו בהם באכזריות נוראה, והרבה מאחינו בני ישראל נטבחו שם על קידוש השם.

כמה מניצולי הטבח הנורא סיפרו אחר כך לרבי יוסף, שהישמעאלים שהסתובבו בעת הרבץ והפרעות בין בתי היהודים, אותם הכירו היטב, נסעו בקול גדול היכן הוא 'חכם יוסף', ובהתהפך ליבם לרעה חיפשו אחריו הרבה כדי לרצחו נפש, ה' ישמרנו מהם וממהומם. ונודע להם שהפורעים הגיעו בתאוות רציחה נוראה אל ביתו, וקראו בשמו בקול גדול, ופרצו פנימה בעשותם שם 'פוגרום' גדול בחיפושם אחריו ואחר בני ביתו.

או אז נודע למפרע שבזכות שמירתם כנאמנות על כבוד השבת, ועל ה'קבלה טובה' שבידם, ובזכות עמידתם בניסיון, זכו להינצל וניתנו ללבם מה שללם.

ומלמד מה שלמדתי מטיב זה המעשה, על חשיבות כבוד שבתא קדישא, שיותר ממה ששמרו ישראל את השבת היתה השבת משמרת אותם [עיין משנה ברורה הלכות שבת (סימן רסו ס"ק ז) ע"ש], כמ"ס בזמירות שבת קודש: "כי אשמרה שבת אל ישמרני". - למדנו עוד כאן סגולת השמירה על 'קבלה טובה' שיש לאדם מנהג טוב בידו, שלפעמים בשעת הרחק נוטים לבטל המנהג, ושלא לקיים את הקבלה ששמרו, ומכאן למדנו ששמירת המנהג הטוב מביאה שמירה עליונה להינצל ממוות לחיים טובים ולשלום.

לאחר הטבח הנורא כבר לא ניתן היה לחזור לחברון כמוכן, ונשארו אותו גאון

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית שנשיחו ומערכת ע"י הקוראים מדיבור למעשה

ברוך ה' זכינו לחתן את כל הילדים וכבר שנים רבות שלא עשינו שבת ביחד. זכינו בהרבה בנות. בעלה של אחת הבנות טס לחו"ל, והיא החליטה לעשות שבת גיבוש בבית שלה. עשינו שבת התאחדות של כל הבנות וזו הייתה חוויה מיוחדת במינה. עשינו את השבת סביב הנושא של השגחה פרטית ודברנו הרבה בנושא של התבוננות בהשגחה הפרטית, והבאנו חברה טובה להרצות לנו בנושא בליל שבת, ואף קבלנו על עצמינו להתחבר כולן לשיעור מיוחד בקול הלשון של שער הביטחון כדי להמשיך את החיזוק לכל השנה וכל החיים.

למרות שהתארגנו מראש עם הכל, שכחנו להכין מספקי נייר חתוך (טישו), המרצה אמרה שאולי תשלח וחשבנו אולי לדפוק אצל שכנים למרות שהיינו באזור לא מוכר... בדרך אחרי הסעודה המרוממת צעדנו לדירה שישנו בה. שני מטר לפני הכניסה לבניין מצאנו חבילה של טישו זרוק על הכביש, עוד ארבע מטר עוד חבילה של טישו זרוק על הכביש. לא האמנו למראה עינינו ואמרנו ביחד שאין זה כי אם אות משמים שמי שמחפש ומדבר בהשגחה פרטית הקב"ה מראה לו בחוש שהוא יתברך משגיח עלינו בהשגחה מעל לדרך הטבע!!!

ד"ר אהרן אשכנזי

סיפור ביסוי

נסעתי לטוהר את הרכב וברכב שלי יש לי באופן קבוע כיפה, מחשש שאם יעוף לי או למי מהנוסעים הכיפה החלון אז יש תיכף כיפה חלופית.

הבן שלי אמר לי בשטיפה: 'אבא, אולי הגיע הזמן לזרוק את הכיפה הזו לפח? זה כבר חמש שנים ברכב וכבר לא נראה הכי טוב!!!'

שחתי שהוא צודק, אבל בכל זאת השארתי את הכיפה בדת הרכב. באותו לילה נסעתי לחתונה וניגש אלי קרוב משפחה במבט מבוייש שהוא שחל לקחת כיפה מהבית ולא נעים לו להיכנס ככה לחתונה חרדית... רצתי מהר לרכב ונתתי לו את הכיפה במתנה.

הוא כל כך שמח ואני לעומתו שמחתי כפליים. אילולי שטפתי את הרכב באותו יום, לא הייתי זוכר שיש שם את הכיפה...

ד"ר אהרן אשכנזי

מעוניין לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית מוזמן לשלוח א"ר שמחה סמואלס בפקס: 15326517922 לא: o.y.wines@gmail.com

בשבת אחרת הגיע אל אותו טיש אורח 'מקובל' גדול, אשר היה עוסק ברבות בתורת הנסתר וידידו רב לו בחכמת הח"ן שבאותיות הקטנות, וכששאל אף הוא את הצדיק על טעם מנהג קדשו להכין את הכל בעצמו - נענה הצדיק לפרש לו טעם נאה שיתקבל על פי נפשו, ואמר לו הרי הנכם 'מקובל' גדול, ובוודאי ידוע לפניכם סוד 'ביעא דנפקא מעופא דשריא', [הביצה היוצאת מן העוף הכשר], וגודל הייחודים וכוונות רזין ועלאין כד יתבקע ביעא, [ענין זוהר הקדוש (ח"ג עט). עי"ש]. וכן רזי סתרי ה**בצל**, וייחודי הנפלאים הנרמזים בפסוק (תהלים צא, א) 'בצל' שדו יתלונן', דא אימא תתא (תיקונים דר): לפיכך בשביל כוונות סמיות נשגבות הללו מתעסק אני בעצמי באותה עבודת עליון, שיש בה רזין עילאין קדישין.

אמר על כך לאחר מכן בנו הגדול מנה"ק משינאווא צוק"ל, שהתחכם אביו לענות לכל 'שואל' על פי נפשו ומידתו, לאיש הפשוט נתן טעם פשוט של הצלחת התבשיל... לרב הפוסק נימק על פי הלכה שבשולחן ערוך, לרבי הטעים על פי 'המתקת הדינים' השייכת לרעבי"ס... ולמקובל גילה על פי תורת הסוד כדרכו. - אבל לאף אחד מהם לא גילה צפונות ליבו, את הטעם הנכון הכמוס עימו בסוד ה' ליראין, ואת זאת השאיר חתום וצפון בעמקי לב ולא נתגלה לישום אדם בעולם!

מאידך מרן החזון איש צוק"ל היה גם כן מחמיר על עצמו עד מאוד בכל מיני דרכים בהכנת מאכל הביצים והבצל בשבת קודש, פעם ניסה בכה ופעם בכה, בחיפושו אחר האופן הנכון שלא יהא בו שום סרך של צל צילו של חשש חילול השבת ח"ו. - עד שלבסוף החליט שאין עצה מושלמת בדבר, והיה לוקח חתיכת ביצה וחתיכת בצל וכורכם ואוכלם ביחד, וכך התקיים בידו מנהג אכילת 'אייער-מיט-צוויבעל', לכבוד שבת מלכתא בשלמות ההידור ללא שום פקפוק.

הגה"צ רבי חיים ברים צוק"ל, מנקיי הדעת וזקני ירושלים של מעלה, היה משמש כ'בעל תפילה' בימים הנוראים בבית מדרש הגדול דסקוויורא, אצל כ"ק מרן האדמו"ר מסקווירא שליט"א, בסקווער שארצות הברית. מדי שנה בשנה היה נוסע לקראת חודש תשרי לאמריקה, ועדי שנה את ירח האיטננים בצל הקודש, ועומד לפני ה' בתפילות המשתפכות כבן המתחטא לפני אביו שבשמים, לשמחת הרבי וכל קהל עת הקודש.

באחת השנים סיפרו לפניו, שלקראת זמן חורף הממשמש ובא לטובה, אמור להגיע אל הישיבה הקדושה מירושלים עיה"ק הגאון הגדול רבי בערל קרויזר צוק"ל [אחיו של מורנו ורבינו מחו' הגאון הצדיק רבי זונדל צוק"ל בעל 'אור החמה'] שנקרא לשמש כראש ישיבת סקווער באמריקה.

רבי חיים שמח על כך מאוד, ואמר שמכיר הוא היטב את רבי בערל, ואכן הוא תלמיד חכם וגאון עצום, שקדן נפלא, וירא אלקים מרבים. והוסיף וגילה בפני תלמידי הישיבה, יודע אני בו באותו מתמיד, שבתקופה קודמת מדי שבו היה נוהג מליל שישי ועד מוצאי שבת קודש ללמוד כל מסכת 'בבא בתרא' מרישא ועד גמירא!

כשהגיע הגאון רבי בערל והוכתר כראש הישיבה הגדולה, נשאל פעם על ידי תלמידיו על מה שגילה בפניהם רבי חיים ברים, על מנהגו בקודש בלימוד בבא בתרא בכל שישי-שבת. נענה רבי בערל ואמר, אכן נכון הדבר, ואם תרצו לדעת כיצד יודע על כך ר' חיים, הרי הדבר פשוט, כי הוא בעצמו היה ה'חברותא' שלי בעסק לימוד זה... אותה שעה למדו התלמידים, לא רק את חשיבות ניצול הזמן של שבת קודש, שהיא 'שַׁבַּת לַה' אֱלֹקֵינוּ', אלא יחד עם זאת ראו גם את גודל ענוותנותם של הצדיקים, שלא סיפר להם רבי חיים על עצמו ולא כלום, רק רצה להגדיל ולשבח בפניהם את רבם הגדול, תפארת לעושה ותפארת לו מן האדם.

זכור את זמן השַׁבַּת לַקִּדְשׁ

שבולונדון הברירה, כשנכנס עם מגש גדול של 'אבטיח' בידו, חתוך באומנות מוקפדת לכבוד שבת קודש, והעמיד את המגש על השולחן לפני הצדיק.

הרב הצדיק הודה לו על ששרתו, הוא הסתכל הרבה על האבטיח שבמגש, ולאחר שחשב בדבר נענה ואמר: הרי אמרתי בפניכם, שאין אני עושה על דעתי ועל דעת עצמי כלום, רק נהגתי בכל דבר כמעשהו וכמנהגו של אבי הקדוש, גם סדר כל המאכלים שאכלנו היה בדיוק כמנהגו של אביו הצוק"ל, מאכל 'אבטיח' זה לא היה נהוג בבית אבי, ולא היה עולה על שולחן קדשו. לפיכך אינני יכול לחדש מעצמי מנהג אכילת 'אבטיח' בטיש של שבת קודש! והורה להסירו מעל שולחן קדשו, ולאחר סיום הטיש יוכלו החסידים לאכול ממנו.

מוסר השכל נכבד למדנו מדרכי קדשו, שאף כי אנו אין בדינו מאותם השגות גבוהות ונעלות של צדיקים מדורות קדומים. - אף על פי כן, כל שאנו הולכים בדרכיהם ועושים כמעשיהם בדקדוק, הרי נמצא שאין בדינו כי מעשה אבותינו, ושליחותיהם דקמאי עבדינן. אבל אם נתחיל לשנות מעט מדרכי אבותינו ורבותינו הקדושים, הרי שאף הם מצידם יסירו את 'חסותם' מעלינו חלילה, ואחריהם מי ישורנו.

זכור אזכור לפני לא הרבה שנים, כשהחל המנהג להגיש 'קוגעל' של שבת בעריכת השוחות שבימות החול. כשהיו חסידים ואנשי מעשה קובלים על כך, שאין זה מן הראוי להביא מאכלי שבת קודש באמצע השבוע, ולא אבו לטעום כלום מאותם מאכלים, בהיותם מוקדשים ושמורים לכבוד שבת קודש בלבד!

מרן הגה"ק בעל 'דברי חיים' מצאנו צוק"ל היה נוהג להכין בעצמו את מאכל ה**בצל** עם הביצים שבסעודת שבת קודש, [וכן נהגו אחריו צדיקי בית צאנו לדורותיהם]. באמצע עריכת שולחנו הטהור היו מגישים לפניו את ה**בצלים** עם הביצים בשלמותם, והוא החל להתעסק בעצמו בחרדת קודש בהכנת אותו המאכל על גבי שולחן קדשו. באותה שעה היו פניו להבים, בתלהבות עצומה היה קרוץ ה**בצל** וחותר הביצים ומועכן בדחילו ורחימו, ככהן הגמנת את אמרי הקרבן להעלותם אל המזבח אשר לפני השם, כשכל הקהל סביבותיו רוגשים וגועשים לחזות בעבודת קדשו בסתר קל עליון.

באחת השבתות התארח בשולחן קדשו אחד מגדולי הרבנים הפוסקים, וכשראה את גודל העבודה שמתייגע הרבי בהכנת ה'אייער-מיט-צוויבעל', לא הבין על מה כל החרדה הזאת. והוא פנה אל הרבי הקדוש לאחר שסיים את עבודתו, מדוע צריך הוא לטרוח כל כך בהכנת המאכל בגופו ובעצמו, ולא יניח לבני ביתו או לאחד מן המשמשים המסורים לעשות אותה עבודה.

נענה ה'דברי חיים' ואמר לו, הרי אתה רב פוסק מובהק, ויודע היטב כמה דינים מהלכות שבת קשורים בהכנה זו, וכמה יש להזהר שלא לעבור על שום איסור ח"ו מהלכותיה התלויים בשערה, לפיכך חוששני שמא פן ואולי ייכשלו בזה בהלכות שבת החמורות, ולכן מעדיף אני להכין את הכל בעצמי כדת וכדין!

ואילו בשבת אחרת כשהשתתף בעריכת השולחן הטהור, איש כפרי פשוט ועם הארץ, ופנה אף הוא אל הרבי בשאלתו מדוע צריך להכין זאת בעצמו כמו ידיו. - הסביר לו הרבי בנועם חן קדשו, שאי אפשר לטמון בזה על אחרים, היות ויש להתאים היטב את כמות ה**בצל** עם כמות הביצים, כדי שיהיו יחדיו תמים ותואמים, כי אם יערבבו כמות גדולה יותר של אחד המרכיבים, לא ייצא ה'אייער-מיט-צוויבעל' טעים כראוי לכבוד שבת...

והנה בשבת אחרת הגיע רבי גדול להשתתף בטיש של הצדיק, וכראותו גודל עבודת הקודש של הכנת המאכל, פנה אף הוא בשאלתו לפניו על כך. - ענה לו הרבי כפי נפשו, הלא הנכם 'רבי' גדול, יודע לכם בוודאי ענין 'המתקת הדינים' שצריכים לפעול לטובתם של ישראל קדושים, ה'בצל' הלא הוא רומא על דינא קשיא' שהוא שורף ובוער בעולם, ואילו הביצים הרכות באות למתק ולהמתיק את כל הדינים הקשים, ולכן בעבודה קדישא זו נשפע שפע טוב על ישראל.

וצדיק להתגורר בירושלים של מעלה בשכונה הקדושה 'בתי ברדיא' העתיקה, שם התהלך לתומו צדיק בידו עם חכריו ושכניו תושבי השכונה, מגדולי ירושלים תלמידי חכמים וצדיקים נאמנים, ושימש כראש ישיבת נובהרדון שבירושלים. עד שביקשו הגה"צ הפונבין' ער רב להעתיק את מגוריו לעיה"ת בני ברק, ולהאציל מהודו על תלמידו ישיבת פונבין' המעטירה. וזודע שבכל פעם שהיה רואה הרב מפונבין' את אותו צדיק זקן רבי יוסף דינקלס צועד לאישו בן שבילי גבעת הישיבה, היה נעמד להסתכל ולהביט בו היטב זמן ממושך, באומרו שההבטה בפני הצדיק יש בה תגולה טובה לראת שמים!

בערוב ימיו התקשה רבי יוסף הצדיק מחמת חולשתו לטפס ולעלות מביתו [שבמעלה רחוב הרב דסלר סמוך לבימה"ד 'ירחי כלה'] אל גבעת הישיבה, ולפיכך פתחו מטעם הישיבה 'בית כנסת' קטן בתוככי ביתו של הרב דינקלס, ועד סוף ימיו התקיים בית כנסת זה שבביתו הקדוש, והתקיימו בו כל התפילות כסדרן, בשבת ובחול, בימים טובים ובימים הנוראים. וכך היתה השפעתו של אותו צדיק גדולה על תלמידי הישיבה לדורותיהם, ועשה רושם של תורה וקדושה ויראת שמים טהורה בליבותיהם לדורות עולם.

הרה"ק רבי מרדכי מבלוגרייא צוק"ל, בנו של מרן המהרי"ד צוק"ל מבעלו, יצא פעם בנסיעה אל לונדון הבירה, בשליחותו של אחיו כ"ק מרן האדמו"ר רבי אהרן קדוש ה' מבעלו ז"ע.

חסידו בעלו שבולונדון ובכל רחבי אנגליה שמחו מאוד לקראת האורח החשוב, הוא התקבל ברוב פאר והדר, ונערכו מעמדים רבים לכבודו, כראוי וכיאות לנצר המלכות, אוד מצל מאש הכבשנים הנוראים שהעלו על מוקדה את רוב מנין ורוב בנין של חסידות בעלזא המפוארת.

עם התקרב יום השבת קודש, ביקשו החסידים מן הרב שיערוך את שולחנו הטהור בליל שבת קודש, בהיות שמזה כמה וכמה שנים לא זכו להשתתף בטיש בעקבות מלחמת העולם, והם משתוקקים עד מאוד להשתתף בטיש של שבת קודש כמנהגם מימים ימימה.

לאחר שחשב הבלוגריייר רב ושקל הדבר, אמר להם, שאף כי בארץ ישראל הוא מקפיד שלא לערוך שום טיש, גם בנסיעותיו הרבות על פני עיריות הקודש, מפני כבודו של אחיו הצדיק הרבי מבעלזא שאברץ ישראל. - עם כל זאת כאן נבחר, שקשה הדבר מאוד להגיע 'נסיעה' אל הרבי בכל עת, ניתן להיענות לבקשת החסידים, ולערוך את השולחן הטהור בשבת קודש.

הידיעה המשמחת על היענותו של הרבי לערוך את שולחנותיו התפרסמה כחץ מקשת בין כל החסידים, והיה להם כטל של חזיה ומשיב נפש, אחר כל הצרות הקשות שעברו עליהם בימי הדיס עולם. ואכן לקראת שבת מלכתא הגיעו חסידים רבים להשתתף בשבת הגדולה, וגם הרבה מאחיו בני ישראל שאינם נמנים על חסידו בעלו עלו להתכנסו עמהם. לכבוד האורח הגדול ולכבודה של שבת המלכתא.

עם כניסתו של הצדיק אל שולחנו הטהור, הכריז בקול גדול לפני כל קהל אלפי בני ישראל: תדעו נאמנה שאינני 'רבי', ואיני יודע כלום מכל רזי עריכת השולחן הטהור היודעים לצדיקים יחידו סגולה מנהיגי הדור. - אבל נעניתי לבקשתכם לשבת עמכם בזה השולחן אשר לפני ה', בהיותי בנו של אבי מרן רבינו ז"ע, ואין לי בידי כלום, כי אם את אשר עשה ופעל אבי הקדוש בלבד, לא פחות ולא יותר! ותיכף החל בעריכת הטיש, בדיוק כמנהג אבותיו בקודש, לא שינה ולא סטה כמלוא נימה ממנהגיהם בקודש, ואת הכל עשה בעתו אל נכון כפי שענינו ראו ואוהנו שמעו בבית אביו ובבית זקנו הצדיקים לבית בעלזא.

בהגיע עת 'חלוקת השיריים' חזר שוב על הכרותו, טייערע ברודער! [אחים יקרים], תדעו נאמנה שאינני יודע ואיני מבין כלל את 'סוד השיריים', אלא שכן נהג אבי צוק"ל, וכך אני עושה על פיו ועל דעתי, ועל דעת כל הצדיקים הקדושים היודעים ומכוונים בכל כוונות העבודה כראוי. לקראת סוף הטיש, כשנצרכו להכניס את ה'לפתן' הנאכל בסוף הסעודה, הפתיע את החסידים אחד מן הנגידים

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון טיב'

מהדגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

0733-22-76-09 מתקשרים ☎ מזמינים 📖 מקבלים ללא עלות דמי שלוח! | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

י"ו ל' ע"י קהילת שובתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! את תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehula weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173

